

Na tistem tihem domovanju

Kako so te dni oživela naša pokopališča! Sicer navadno tako pusta in prazna in dolgočasna, so okrog Vseh svetih vsa polna živoljenja. Sicer pa...

Zdi se mi, da se preveč oklepamo besede pokopališče. Zato so ponekod ti kraji tako zapuščeni, da človeka kar zazebe v duši, če jih pogleda. Naša pokopališča bi morala biti ne samo o Vseh svetih, ampak leto in dan kakor cvetoči vrtovi. Ne smrt, tam mora zaobladati živoljenje.

To živoljenje pa morate pomagati zanesti tja tudi vi, moji mladi prijatelji. Več cvetja na grobove! Najprej na grobove vaših domačih, potem na grobove morebiti tam pokopanih vojakov, nekdanjih borcev za našo domovino, in tujih bojevnikov. Morebiti še na grobove vaših nekdanjih dušnih pastirjev, učiteljev in součencev. Pa tudi na grobove pozabljenih in zapuščenih.

Morda bo kdo pripomnil k tem besedam: »Ah, kaj! Moliti je treba za rajnke, moliti, ne pa rožic saditi!« Veš, kaj ti bom povedal: Če bi bil ti takrat na svetu, ko je živel na zemlji neki Juda Iškarijot, gotovo bi bil tudi ti zapel tisto njegovo priljubljeno: »Zakaj se to olje ni prodalo za tri sto denarjev in se razdalo ubogim?« Kjer je grob hudo zaraščen, tam tudi ni dosti molitve. Če pa ljudje skrbe za grobove, bodo naši tudi dovolj časa za molitev. Grob poraščen, človek pozabljen.

Cvetje na grobovih je živ dokaz ljubezni, ki veže nas zemljane z našimi tam v večnosti. Človek umrje, ljubezen pa živi. Kjer pa se mrtovih prav nič ne spominjajo, tam je z njimi vred tudi ljubezen umrla.

S cvetjem obsejano grobišče nam in vsemu svetu oznanjuje našo vero v posmrtno živoljenje. Kakor cvetka raste in cvete in rodi seme, tako žive tudi oni, katerim prinašamo na grob cvetja. To molče oznanjujejo naši grobovi.

Marsikje pravijo odrasli, da nimajo časa za oskrbovanje grobov. Čisto mogoče. Ali ne bi vi, otroci, prevzeli tega dela na svoje rame? Z veseljem se poprimite takega opravila in imeli boste z njim in v njem močno zavest, da vršite zares plemenito delo. Pokopališče ne bo dom strahote in grozote, pač pa kraj ljubezni in živoljenja. Tudi naši grobovi naj svetu oznanjujejo veliko resnico: »Glejte, kako se ljubijo med seboj!«

Lepo oskrbovani grobovi so tudi viden znak srčne omike.

Fr. Sever

Na grobove

Po širnem svetu razkropljeni
nocoj se vračamo domov
in v resne misli zatopljeni
napotimo se sred grobov.

Tu dragi bratec in sestrice
pod rušo že počivata,
tu oče, mati mučenica
plačilo v Bogu uživata.

A komaj cvetje odložimo
in voščimo jim večni mir —
že v mislih brez skrbi hitimo
v svetá vrvenje in prepír . . .